

“Gerçek hayattan sıyrılabildiğim tek yer”

Hüseyin Arıcı, 1990 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim bölümünden mezun oldu, aynı üniversitenin Heykel bölümünde Yüksek Lisans eğitime devam ediyor. İstanbul'da x-ist galerinin bünyesinde yer alan sanatçı, üretimine Ankara'da diye devam ediyor. x-ist galeride gerçekleştirdiği “Al-danma!” (2017) isimli son sergisi öncesinde; ilk kişisel projesini geniş bir araziye yayılan “1/İbadet” isimli arazi enstalasyonu ile gerçekleştirdi (2013). Ardından “1” isimli kişisel sergisi, CerModern, Ankara (2013); “Hüseyin Arıcı, Tuval Üzerine Yağlı Boya, 35 cm x 50 cm, 2014, Teknik: Tuval üzerine Yağlı boya”, isimli kişisel sergisi ODTÜ, Ankara (2014); “Çağdaş Sülüklerin Sergisi”, Torun, Ankara (2015) ile projelerine devam etti.

Katıldığı karma sergiler arasında, Siemens Sanat “Sınırlar Yörüngeler 10”, İstanbul, (2011); “Genç Yeni Farklı”, Galerî Zilberman, İstanbul (2014); “ODTÜ Sanat '16”, “İkinci Doğa”, ODTÜ, Ankara (2015), “Bir Savaş Nasıl Haurulanmalıdır?”, CerModern, Ankara (2015) yer aldı. Resimle ilgili yorumlarının, daha doğrusu neden resim yaptığının veya resmin hayatında nasıl bir yere sahip olduğu gibi bir takım soruların her geçen gün değiştiğine işaret eden Arıcı sözlerine devam ediyor: “Son zamanlarda resim, kendimle verdiğim bir savaşa dönüştü. Daha doğrusu, bu hep böyleydi de ben yeni farkına varmışım gibi hissediyorum. Kendimi bildim bileli hep resim yapmak ve yapabilmek için bir mücadele içindeyim. Gerçek hayattan sıyrılabildiğim tek yer karşımdaya duran bomboş yüzeyi şekillendirmeye başladığım ve sonrasında devam eden yaratma süreci. Fakat gerçek hayattan fırsat bulup onun başına oturabilme başarımı maalesef her geçen gün daha da kaybediyorum. Üretimde temel aldığım bazı kavramlar var. Bazen bunlara göre üretiyorum bazen de biçimden hemen sonra kavramı şekilleniyor. Niyetim çoğunlukla konu edindiğim şeyi en yalın bir biçimle şekillendirmek, kendi nesnelere sembolleştirmek oluyor. Şekillendirdiğim her ahşap, bir figürün temsili ve etkilendiğim birinin portresi, sadece biçim değişiyor. Diğer taraftan toplumsal konular için içine girdiğinde

Hüseyin Arıcı

ki bu neredeyse her çalışmamda var. Bir birey olarak şekillenen tuvaler ayrı ayrı bir araya gelerek toplumu oluşturuyor. Bu tabii, modelaj hamuru üzerine yaptığım yağlı boya çalışmalarım için de geçerli. Taklitten bahsetmeden geçmek istemiyorum. Taklit etmek, gerçek nesnelere ve olayların yerini almak, korumaya çalıştığım üslubum. Hâlâ büyülendiğim bir nokta bu, insanın dört renkle gerçek bir nesneyi aslına en uygun şekilde resmedebilmesi.”

Sanatçı ülkemizde herkesin yapıcı adımlar atmasından yana: “Çok kişisel bir yorumla başlamak istiyorum, biraz da çekinerek... Ben rutinimi yaşarken oldukça keyifli ve güler yüzlü bir insanım. Pozitif yaklaşımlarla zor durumlardan kurtulmaya çalışırım. Ama sanatın herhangi bir alanında herhangi bir faaliyet gösterirken karamsar ve ağır bir drama tercih ediyorum. Türkiye’de resim, ne dersek diyelim, çiçeklerden, bir araya gelmiş insanı mest eden renklerden, hayranlık uyandıran manzaralardan yana olup bilindik ortak bir estetik öğretinin nitelikleriyle sınırlanıyor. Çoğunluğun seçimlerini anlıyorum. Rutinleri, geniş bir yelpazede renk renk ilerlerken bir izleyici olarak resim sanatından beklentileri, bu drama birkaç dakikalığına da olsa ara verip gerçeği o an terk etmek olabilir.

Bir resmi nasıl okumamız gerektiğini bilmiyoruz. Bilmek de önemli olmayabilir ama yorumlamaktan da kaçınıyoruz çoğu zaman. Ben çocukların ilkokuldan itibaren aldıkları resim eğitimini daha nitelikli ve kapsamlı olmasının, resim sanatına olan bakış açımızı genişleteceğine inanıyorum. Bu, diğer sanat alanları için de geçerli. Diğer taraftan, yakıştırmalar, sınıflandırmalar ve bununla birlikte ayrıştırmak, kesinlikle hiç doğru bulmadığım bir durum. Bir sanatçı var.

Bir de, genç sanatçı, binal sanatçısı, galeri sanatçısı, akademisyen sanatçı gibi daha çeşitli kalıplarla daraltılmış sanatçılar... Bu ikilemi yaratan ve arasındaki farkları belirleyen söz sahibi kişilerin artık bunu sonlandırması gerektiğini düşünüyorum. Sanatla uğraşan kişi kendini bilir; ona kim olduğunu hatırlatmaya gerek yoktur. Ben de dahil birçok arkadaşım, sanat üretimine devam ederken başka bir işle uğraşarak hayatını kazanmaya çalışıyor. En verimli zamanlarımızı enerjimizi bölerek harcıyoruz. Bu durum elbette geçici ama hiç olmaması için de bir şeyler yapılabilir. Kısaca ‘Türkiye’de sanat zor’ klişesini kabul ederek sanatla uğraşan herkesin bu durumu daha da zorlaştırmaktansa yapıcı adımları tercih etmelerini isterdim.”